Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

09 Ağustos 2021
Sayı: 274

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Kamudaki toplu sözleşme görüşmeleri ve gerekli toplumsal mücadele

2 Ağustos günü TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve KESK ile hükümet temsilcilerinin katıldığı 6,5 milyon kamu emekçisi ile emekliyi ilgilendiren 6. Dönem toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Sözleşmelerin 30 Ağustos'ta sonuçlanmasının beklendiği belirtildi. Bir önceki kamu işçilerinin 2019'un ilk 6 ay için yüzde 8, ikinci 6 ayı için yüzde 4, 2020'nin ilk ve ikinci 6 ayı için ise yüzde 3'er enflasyon farkı oranında zam yapılması kararlaştırılmıştı. Gerçek enflasyon rakamları göz önünde bulundurulduğunda böyle bir "anlaşmanın" memur ücretlerine büyük bir darbe vuracağını tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yoktu!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın imza töreninde mikrofonu kapattığını düşünerek "Uzasa işi karıştıracağız, en azından kapattım böyle" demesi bu sendika başkanlarının kimi temsil ettiklerini bir daha canlı bir şekilde göstermişti. Nitekim de 2019 ile 2020 yıllarında memur ve memur emeklilerinin maaşları eriyip gitti: 2019 yılında 706.7 dolan olan ortalama kamu emekçi maaşı 2020 yılı sonunda 570,4 dolar seviyesine indi; yani memur maaşı bir yıl içerisinde aylık 136,3 dolarlık bir kayba uğradı.

Bu yıl HAK-İŞ ve TÜRK-İŞ birlikte hareket edeceğini duyurdu ve memur emekçileri ile emeklilerini "daha iyi" temsil edecekleri havasını vermeye çalışıyorlar. Hatta 6. Dönem toplu sözleşmelerinde kamu emekçileri için 600TL seyyanen zam, 2022 yılı için yüzde 21, 2023 yılı için ise yüzde 17 zam talep ediyorlar. Diğer geçmiş sözleşmelerde nasıl hükümet yanlısı bir tavır izledikleri göz önünde bulundurulduğunda bunda çok ısrarcı olmayacaklarını rahatlıkla söyleyebiliriz ve de böyle bir sonuç alınsa bile, emekçileri ilgilendiren enflasyonun yüzde 40 seviyelerinde olduğu hatırlandığında, memur maaşlarının insanca bir yaşam için hiç de yeterli olmayacağını şimdiden açıkça söyleyebiliriz.

Tabi ki yetersiz ücretler, normal bir insani yaşama olanak vermeyen bu ücretler sadece memur emekçileri ve emeklileri için bir sorun değildir. Bu aynı zamanda özel sektör emekçileri ve emeklileri için de can alıcı bir sorundur. Yani özcesi bu toplumda temel olan üretimi gerçekleştiren ve toplum çarkını döndüren tüm emekçiler, yani işçi sınıfıdır. Patronlar ve iktidarları her zaman böl ve yönet siyasetlerini uyguluyorlar. Ama işçi sınıfı artık bu sorunları aşmalıdır. Gerek kamu gerek özel sektör emekçileri çıkarlarının ortak olduğunu görüp sorunlarına, özellikle de insanca yaşayabilecek ücretler konusunda, birlikte daha güçlü bir şekilde hareket etmesini öğrenmelidir. Hak-İş, Türk-İş gibi patronlara ve hükümete hizmet veren sendikaların masa başında haklarını "keskin" pazarlıklarla savunmalarını beklememelidirler.

Türk-İş ve Hak-İş aynı zamanda özel sektörde var olan sendikalardır. Onlar özel sektör emekçilerinin de ayni sorunlarla karşılaştıklarını, ayni sefalet ücretleri ile baş başa kaldıklarını bilmiyorlar mı? Birlikten güç doğduğunu bilmiyorlar mı? Neden bu toplu sözleşmelerde güçler dengelerini emekçiler lehine dönüştürmek için hem memur emekçilerine hem de özel sektör emekçilerine sorunlarının ve isteklerinin ortak olduğunu açıklayıp, ancak birlikte harekete geçtiklerinde güçler dengelerini değiştirip hedeflerine ulaşabileceklerini anlatıp gerekenleri yapmıyorlar. Çünkü sendika yöneticileri normal bir işçi ücretinin 2-3 katı ve hatta 4 kattı maaş alıyor ve onların yaşam şartları hiç de kötü değil! Sendika yöneticileri sakın bize hükümetin ve patronların mali olanakları sınırlıdır hikayesini anlatmasın. Kasalarında milyarlar bulunuyor. Eğer aksini iddia ederlerse kasalarını, gelirlerini işçi sınıfının denetimine açsınlar. O zaman gerçekler ortaya çıkar.

Evet gerek kamu emekçileri gerek özel sektör emekçileri aynı sınıfın, işçi sınıfın birer parçalarıdır ve haklarını mücadele ederek alabilmeleri için ortak hareket etmesini öğrenip gerekli mücadeleleri vermelidir. Bunun dışında başka bir çözüm yoktur. Vardır diyenler yalan söylüyorlar.

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfının ulusu yoktur

Temmuz başında Türkiye'nin doğu sınırından geçişler yapan Afgan mülteciler içeride ırkçı eğilimleri alevlendirdi. 2011 yılında patronların savaşı sonucu Suriye'den kaçarak Türkiye'ye gelmeye başlayan göçmenlerden sonra şimdi de bir benzeri Afganistan'da yaşanıyor.

Tüm bunlar yaşanırken Türkiye'nin burjuva hukuku temelli bile bir göçmen/mülteci politikası bulunmuyor. Türkiye için sınırların batısından gelenler "mülteci" statüsünü alırken doğusundan gelenler "misafir" olarak tanımlanıyor ve mülteci statüsünün verdiği kaynaklardan yararlanamıyor.

2020 yılı resmi rakamlarına göre Türkiye'de 196 farklı ülkeden toplam kayıtlı 5,5 milyon göçmen bulunuyor. Bunların 4 milyonu Suriyeli ve yaklaşık 400 bine yakın da Afganistanlı göçmen bulunuyor. Bunlar yaşanırken de Türkiye siyasetinde baskın görüş güvenlik kaygısı temelli ırkçı eğilimlerin ön plana çıkması olarak kendini gösteriyor.

Göç hareketleri Türkiye iç siyasetinde bir turnusol görevi görmüş, sosyal demokrat ve de liberal yapılar göçmen karşıtlığı cephesinde mevzilenmişlerdir. Güvenlik kaygısı arkasına gizlenen ırkçı eğilimler ise revaçta. Yapılan çalışmalar 10 yıldır Türkiye'de yaşayan Suriyelilerin suç faaliyetlerini artırmadığı, istihdamı azaltmadığı hatta bazı yok olmakta olan işletmeleri ve sektörleri yaşattığı yönünde!

İktidarı yaşanan bu göç hareketleriyle sıkıştırmaya çalışan muhalefet grupları bu yolla ırkçı eğilimleri beslemekte.

CHP'li Bolu belediye başkanının Türkiyeli olmayanlara 10 kat pahalı su satacağını söylemesi 1950'lerde yaşanan, müslüman olmayanlara uygulanan servet vergisinden hiç de farklı değil.

Yakın zamanda Konya'da yaşanan ve 7 Kürt vatandaşın ölümüyle sonuçlanan bu ırkçı saldırılar bu kirli siyasetten de besleniyor.

AKP iktidarı ise temelde göç hareketlerine açıktan bir eleştiri vermese de bu durumu kendi lehine kullanıyor.

Göçmenleri göstererek Avrupa'dan fon topluyor bu fonlarla kendilerine yakın sivil toplum örgütlerini ve derneklerini besliyor.

Göçmenlerin sanayisi olan şehirlere doğru hareket etmelerine göz yumarak patronlar için ucuz ve güvencesiz işçi kaynağı yaratıyor, yeri geldiğinde de göçmenleri sınırlara sürerek Avrupa'ya "sınır kapılarını açar hepsini yollarım" tehdidinde bulunuyor.

Bizim için esas sorun göç olgusunun işçi sınıfı içerisinde bölücülük yapılmasına alet olunması ve sömürü düzeninin değirmenine su taşınması.

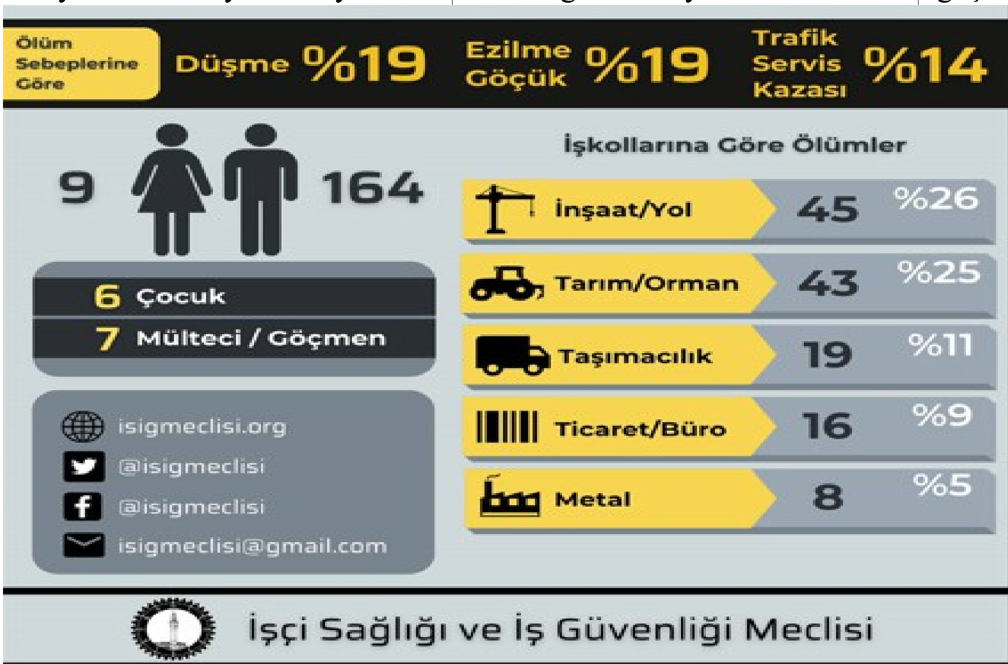
İşçi sınıfı tarihi boyunca patronların çıkarları doğrultusunda yersiz/yurtsuz bırakılmıştır. Onlara düzgün bir geleceği düzen partileri değil ait oldukları sınıfla beraber kapitalist düzene karşı hareket etmeleri getirecek. (31.07.2021)

İş cinayetleri

İşçi sağlığı ve iş güvenliği (İSİG) meclisinin son raporuna göre haziran ayında en az 173 işçi, yıl başından bu yana ise 1155 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

İş cinayetlerinde ölen işçilerin 9’u kadın işçi, 164’ü erkek işçi.

7 tane göçmen işçi de hayatını kaybetti; 5’i Suriyeli 2’si Afganistanlıydı.

Bu işçilerin ölümleri ne kader ne de alınyazısıydı.

Kapitalist düzenin vahşi kar hırsı yüzünden ölüyor işçiler.

İş cinayetlerinde ölen işçiler arasında 2 tane de çocuk işçi bulunuyordu. Bazı işçilerin yaşı tespit edilemedi…

Ölümler en çok inşaat, yol ve tarım sektöründe gerçekleşti. Ölümler en fazla yüksekten düşme, ezilme ve göçük altında kalma, trafik ve servis kazası gibi sebeplerle gerçekleşti.

Yalnızca haziran ayında 11 işçi geçim sıkıntısı nedeniyle intihar etti. Ölümler en fazla sırasıyla İstanbul, Gaziantep, Antalya ve Ankara’da meydana geldi.

Kapitalist sistem sistematik olarak emek gücü üzerinde denetim kuruyor ve onu kendi karı uğruna yeri geldiğinde ölesiye ve berbat şartlarla, güvenlik önlemi alınmadan çalıştırıyor.

Patronların düzenini ancak işçi sınıfının birleşik mücadelesi sonra erdirebilir. (31.07.2021)

Fabrikalardan haberler

Sinbo Direnişi

Sinbo işçileri 191 gündür yürüttükleri mücadeleyi tüm baskı ve zorlamalara karşı devam ettiriyor. İnsanca çalışma koşullarına karşı Ankara’ya yürüyen Tomis üyesi Sinbo işçileri kaymakam engeline ve polisin gözaltılarına rağmen direnişlerini sürdürüyor.

Fubba Fabrikası-Kayseri

Kölelik koşullarında çalışmayı dayatan patrona karşı Fubba işçileri iş bıraktı.

Maaş ödemelerinde sorun çıkaran, işçileri 12 saat çalıştırıp ek mesailerini ödemeyen ve tatil günlerinde dahi işçileri çalışmaya zorlayan patrona karşı işçiler iş bıraktı.

Hakan Plastik-Çerkezköy-Urfa

Lastik-iş Sendikası üyesi Hakan plastik işçileri uyuşmazlıkla sonuçlanan TİS görüşmeleri sonrası 11 Haziran’da greve gitmişlerdi.

Evrenselin haberine göre grev 5 Temmuz’da kazanımla sonuçlandı.

Pegasus-İstanbul

Pegasus Havayolu işçileri ağır çalışma koşullarına karşı mücadele edebilmek için Nakliyat-İş ile örgütlenmişti.

İşten çıkarma yasağının ilk günü sendikalı 40 işçi işten çıkarıldı. Anayasal haklarını kullanan işçilerin direnişi sürüyor. (31.07.2021)

Kıbrıs: şimdi tamamen 82. vilayet mi oldu?

Sedat Peker'in muhalif Kıbrıslı gazeteci Kutlu Adalı cinayeti ve mafya babasının kara para aktarma ve kumarhaneler ile ilgili açıklamalarından sonra, şimdi de Erdoğan ve çevresindeki kalabalık bir ekiple Kıbrıs'a yaptığı son "çıkarmanın" ardından yeniden yoğun bir şekilde gündeme geldi.

Resmi söylemlere göre Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) yavru vatandır.

Ama 1974'den sonraki dönem ve bugüne kadar yaşananlar, özellikle son AKP iktidarı döneminde yaşananlara bir göz attığımıza KKTC'nin yavru vatan filan olmadığı gibi neredeyse bir "sömürge" muamelesi görüyor!

Erdoğan ve ekibinin son ziyareti ve acı gerçekler

Erdoğan Kıbrıs'a gitmeden önce denetim altında tuttukları medya aracığıyla yine Erdoğan'ın açıklayacağı müthiş "müjdeden" günlerce bahsedildi.

Erdoğan ve onunla birlikte gittiği ekip tam 82'inci vilayetteymiş gibi havalarında KKTC'de acilen bir külliye ve yeni bir Cumhuriyet Meclisi ihtiyacının var olduğunu anlattı. KKTC nasıl bir rant alanına dönüştürüldü?

KKTC'de düzenlenen ihalelerin büyük bir kısmı 17-25 Aralık Yolsuzluk Operasyon'unda patronu gözaltına alınan Taşyapı Şirketine gidiyor.

Ayrıca KKTC, beşli çeteden Limak ve Kalyon için bir rant alanı oldu. Aşağıdaki birkaç örnek güzel bir fikir veriyor:

-Kuzey Kıbrıs pandemi hastanesi, tartışmalı bir pazarlık usulüyle, 16 Eylül 2020'de 85 milyon TL'ye Taşyapı Şirketi'ne verildi.

-22 Nisan 2021'de Kara Yolları Genel Müdürlüğü Taşyapı İnşaat Şirketine 150 milyon 142 bin TL'lik bir ihale verdi.

-Ercan Havalimanı 2012 yılında 100 milyon avro peşinat ve 350 milyon avroluk yatırım karşılığında ciro paylaşımlı yap-işlet-devret yöntemiyle 25 yıllığına Kuzey Kıbrıs'tan kiraladı vb.

Siyasi hayata ve seçimlere müdahale

KKTC'de 2020'de düzenlenen Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Ankara'nın müdahalesi Raporluyoruz grubunun 11 Haziran'da yayınladığı 45 sayfalık raporda anlatıldı.

Raporda Mustafa Akıncı'nın MİT tarafından tehdit edildiği, bazı gazetecilerin Lefkoşa Büyükelçiliği tarafından diğer aday Ersin Tatar'ın desteklenmesi konusunda uyarıldıkları ve de Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay'ın basın danışmanı Ali Genç'in adada Ersin Tatar ve kampanya ekibiyle birçok kez buluştuklarına dair bilgiler içeriyor.

Ek olarak da seçimin birinci tur sonuçları ve kamuoyu yoklamaları Mustafa Akıncı'nın önde gittiğini göstermesine rağmen Erdoğan'ın tek adam rejiminin direk müdahalesi ve bazı seçmenlerin açık bir şekilde para karşılığında satın alınması sonucu Erdoğan yanlısı Ersin Tataın Cumhurbaşkanı seçildiği biliniyor.

Özetlemek gerekirse KKTC ta başından beri Ankara iktidarı tarafından bir yavru vatan gibi muamele görmediği gibi, özellikle AKP iktidarı döneminde açıkça bir sömürge muamelesi görüyor ve son yıllarda ise bu açıkça, her alana müdahale etme şeklinde hiç çekinmeden yapılıyor.

Ama aslında buna "şaşırmamak" gerekiyor, çünkü Erdoğan ve tek adam rejiminin Türkiye'de uyguladıklarına ve yaptıklarına bir göz attığımızda bunun daha farklı olamayacağını çok kolay görebiliriz.

Evet Türkiye'deki ve KKTC'deki kitlelerin çıkarları ortaktır ve onlar kardeştirler, ama Türkiye'de sömürü ve talan düzenini emekçilere karşı uygulayan tek adam rejiminden başka bir şey beklemek gerçekten büyük bir saflık olur.
(01.08.2021)

Uluslararası Gündem

<u>İran</u>

Su hırsızlarına karşı isyan

Su kıtlığına karşı bir protesto dalgası 16 Temmuz'da Huzistan'da başladı ve İran'ın diğer bölgelerine yayılıyor. İsyanın yayılmasını sınırlamak için rejim internete erişimi kesti ve protesto eylemlerini vahşice ezdi: birkaç protestocu vuruldu ve yüzlerce kişi tutuklandı.

Nehirler ve göller tamamen kurudu, musluklar haftada birkaç saat akıyor, tankerlerin olmaması kıtlığı gidermedi: bunlar isyanın acil nedenleridir. Huzistan, İran'ın güneybatısında, Irak sınırına yakın, nüfusu ağırlıklı olarak Fars değil Arap olan, ancak su kıtlığı neredeyse tüm ülkeyi etkileyen petrol açısından zengin bir bölgedir. İsfahan, Tebriz, İran, Azerbaycan ve diğer şehirlerde "Bakhtiaris, Araplar, birlik" veya "Azeriler, Araplar, birlik “diye bağırarak gösteriler düzenlendi.

Hükümet tarafından öne sürülen küresel ısınma, kuraklığı ve çölleşmeyi açıklamıyor. Bunlar "su mafyasının” sonucudur: devlet aygıtında bağlantıları olan soylular ve varlıklı aileler, yıllardır sakinler için tasarlanan suyu büyük ölçüde kendilerine doğru yönlendirmektedir.

İran nüfusunun üç kat daha küçük olduğu bir zamanda Şah döneminde inşa edilen boru hatları ve kanalizasyon arıtma tesislerinin çoğu artık tamamen yıpranmış durumda. 1979 devriminden ve İslamcı Cumhuriyetin kurulmasından bu yana barajlar inşa edildi. Dost toprak sahiplerinin topraklarını sulamak için suyu yönlendiren, ihracat için yoğun tarım yapan veya daha uzaktaki Sanayi kompleksleri veya şehirleri tedarik eden kodamanlar tarafından kontrol edilirler.

Yeraltı suyunu kurutan kuyular açılmıştır. İsfahan'da akan su kullanılamaz hale getirildi ve sakinleri maden suyu almaya zorladı. Protestocular "su hırsızlarını" ve mafya babalarını kınıyorlar: "susadık! ", "Rejimin düşmesini istiyoruz! ", " Hamaney’e ölüm!».

Protestocular iktidara meydan okuyor, çünkü kuraklığa ek olarak, %50'den fazla enflasyon ve Amerikan ambargosunu takip eden çok sayıda kıtlık, kamu veya özel şirketlerde ücret ödemesindeki gecikmeler gündemdedir.

Khuzestan bölgesinde, güvencesiz petrol işçileri Haziran ayı ortasından bu yana grevdedirler, ve kadrolu işçilerin ücret ve haklarına sahip olmak istiyorlar.

Bu eş zamanlı mücadeleler, mücadele gelenekleri olan işçileri ve Ayetullah rejiminin kırk yıldır dayandığı kırsal işçi sınıflarını etkilemektedir. Bu mücadelelerin olası birleşmesi rejim için bir tehdit oluşturuyor.

2009 isyanlarını bastıran Ahmedinejad gibi iktidardan uzaklaşan klikler, yoksul kitleler için konuşuyormuş gibi yaparak protestoları kullanmaya çalışıyorlar.

Ancak, kaderlerini değiştirmek için, işçiler Ayetullahların rejimi ile bağlantılı tüm siyasi liderlere, hatta sürgün edilen Batı yanlısı demokratik veya monarşist muhalefete karşı dikkatli olmak zorundadırlar.

Onlar gerçekten sadece kendilerine güvenebilirler. (27.07.2021)

İsrail

Pegasus yazılımı: barbuz 2.0

Bir grup gazeteci, Yasak Hikayeler, İsrail şirketi NSO Group tarafından geliştirilen bir casus yazılım olan Pegasus hakkında uluslararası bir soruşturma yayınladı.

Bu yazılım, herhangi bir cep telefonundan tüm verilerin temassız aktarılmasını sağlar.

Herhangi bir fiziksel işlem yapmadan uzaktan kurulabilir, mikrofon ve kameranın kontrolünü ele geçirir ve Signal veya WhatsApp gibi şifreli uygulamalar da dahil olmak üzere uygulamaları yakalar.

Fas, Macaristan, Azerbaycan, Hindistan, Suudi Arabistan ve Ruanda da dahil olmak üzere bir düzine devlet Pegasus'u satın aldı.

Fas monarşisi, altı yıl hapis cezasına çarptırılan gazeteci Omar Radi de dahil olmak üzere sadece muhaliflerini değil, aynı zamanda onlarla temas halinde olan birçok yabancı şahsiyeti, gazeteciyi, avukatı, seçilmiş yetkilileri de dinledi.

Binlerce Fransız telefonunun casusluk kurbanı olduğu iddia edildi. Macron'un kendisi ve on beş Bakanı ve de bir sürü Fransız politikacının saldırıya uğradığı iddia edildi.

Böyle bir saldırı, muhaliflerine karşı kullandığı acımasız yöntemlerden en ufak bir utanç duymadan, birbirini izleyen tüm başkanlar tarafından" Fransa'nın arkadaşı " olarak tanımlanan Fas kralı ile yakın ilişkileri sürdüren Fransız liderler için bunu yutmak zordur.

Pegasus'un pazarlaması, müşteri devletlerinin hepsinin iyi ilişkilere sahip olduğu İsrail devletinin önderliğinde gerçekleştiriliyor.

Terörizm ve organize suçla mücadele için bir araç olarak satılan bu yazılım, aslında ana kullanımı siyasi muhaliflerin takibidir.

Örneğin, 2018 yılında İstanbul'daki Suudi konsolosluğunda vahşice öldürülen bir gazeteci olan Cemal Kaşıkcı'yı tuzağa düşürmek için kullanıldı.

Bu yöntemlere karşı protesto eden Batılı devletler, kendi müttefikleri de dahil olmak üzere aynı tür casusluğu daha büyük ölçekte uyguluyorlar.

ABD ajansı NSA tarafından Angela Merkel ve Nicolas Sarkozy'nin ya da Wikileaks ve Edward Snowden'in Amerikan ve İngiliz gizli hizmetleri tarafından tüm gezegendeki iletişimin yaygın casusluğuyla ilgili yaptıklarını hatırlıyoruz.

Askeri istihbarat veya polis militanları izlemek istediğinde, yasal çerçeveyi hiç de takmıyorlar.

Pegasus fakirin NSA'SI gibi bir şey. Bu açıklananlar, burjuva devletler için ve sözde demokrasiler ya da kanıtlanmış diktatörlükler olsun, tüm araçların kendi kitlelerini ve ötesini izlemek için iyi olduğunu hatırlatıyorlar. (27.07.2021 LO)

Haiti

Öldürülen bir başkan, ilgisizlik ve endişe arasında işçiler

Haber, Haiti Cumhurbaşkanı Jovenel Moïse'nin öldürülmesinin ilk saatlerinde, 7 Temmuz'da Haiti'de bir şok dalgası yarattı.

Her seviyede, korku baskın seviyedeydi. Başkentte, tüm dükkanlar, fabrikalar, kamu hizmetleri kapalı kaldı ve sokaklar tamamen boş kaldı.

İşçi sınıfı mahallelerinde, 1991'de Başkan Aristide'ye karşı askeri darbeyi izleyen dalgalanmayı, hatta 2004'te Amerika Birleşik Devletleri'ne zorla sürgün edilmesini takip eden dalgalanmayı hatırlatabilecek bir öfke dalgası yoktu.

Silahlı gruplar arasındaki olası çatışmalardan korktuğu için kitleler geri çekildi ve evlerine kapandı.

Haiti'nin yoksul mahallelerinde kimse Jovenel Moses'ın yasını tutmuyor. Yoksullar için herhangi bir jest olmadan, temel ihtiyaçların fiyatlarındaki artış, ücretlerdeki düşüş ve yoksulluğun kötüleşmesi beş yıl boyunca bu baskıcı iktidarı sembolize etti.

Jovenel Moïse, "günde 24 saat" elektrik, işçi sınıfının çocukları için okul, muz tarlaları sayesinde herkes için yiyecek vaatlerinde bulunmuştu.

O, esas olarak yoksul mahalleleri kontrol eden silahlı grupların yükselişinden sorumlu tutuluyor. Ölümü, fakirlere karşı kullanılan sopanın adil bir dönüşü gibi görünüyordu.

Bu nedenle, bu mahallelerde pişmanlık yoktu, Cumhurbaşkanının ölümü bile şakalara maruz kaldı, çünkü 7 Şubat'ta iktidarı teslim etmeyi reddetti, " bazı başkanlar devrildi, sürgün edildi, öldürüldü, ama orada kalacağım, boğazında bir sırtlan gibi asılı kalacağım!" demişti.

Hatta bir taşra kasabasında, dalga geçen bir cenaze töreni bile yapıldı.

Korku devam ediyor, hatta gelecek güç mücadelesinin en fakirlere karşı döneceğinden korkuluyor.

Hiç kimse, çetelerin önünden kaçan, ancak suikasttan bir gün sonra, yaklaşık yirmi tecrübeli ve ağır silahlı eski askerden oluşan bir komandoyu tutuklayan bir Haiti polisinin şovu tarafından kandırılamaz.

Eğer bunlar katillerse, emir verenler kimlerdir? Moisie'in krizindeki partisi PHTK mi? Kuklasından bıkmış olan Haiti oligarşisi mi?

Ya da Amerika Birleşik Devletleri tarafından herhangi bir tepki göstermeden saatler önce tehditlere maruz kalması mı?

Ne Jovenel Moise'nin ölümü ne de bu soruların cevabı Haiti'nin fakirleri için herhangi bir değişiklik getirmeyecek. Sokaklar hala fidye toplayan, tecavüz eden, kaçıran ve cinayetler işleyen silahlı çetelerin kontrolü altındadır.

Bu nedenle, 5.000'den fazla sakin, evlerine geri dönmeyi bekleyen bir spor salonuna veya birinin evine sığınmak için Port-au-Prince'in (Haiti'nin Başkenti) güneyindeki mahallelerinden kaçmak zorunda kaldı.

Bu haydutların teröründen kaçan, yerinden edilenlerin sayısı binlerle ölçülür.

Endişe, bu silahlı grupların iktidar için savaşan siyasi çevrelerin hizmetindeki olası tepkileri üzerinde yoğunlaşıyor.

Şimdilik, proje yeni seçimler yapacak bir Cumhurbaşkanı ve Başbakan atamak için çeşitli partilerin koalisyonudur.

Kitlelerden sakin kalmalarını istiyorlar, ama her şeyden önce de işçilerden fabrikalara ve sömürüye geri dönmeleri isteniyor!

(Haiti Devrimci Emekçiler Örgütü (OTR) gazetesinde çıkan yazı 14.07.2021)

Afganistan

Emperyalizm tarafından harap edilen bir ülke!

ABD ve NATO birlikleri, Eylül ayında yapılması planlanan nihai geri çekilme yolunda bir adım olan 2 Temmuz'da Başkent Kabil'den 50 km uzaklıktaki Bagram hava üssünü tahliye etti.

Amerika Birleşik Devletleri ve Fransa da dahil olmak üzere NATO ülkelerinin koalisyonu tarafından Afganistan'a karşı başlatılan savaşın başlamasından yirmi yıl sonra, ülke felaket bir durumda.

Bin Ladin'i korumakla suçlanan Taliban'a Eylül 2001 saldırılarından sonra başlatılan bu savaşta Amerikalı liderler Afganlara barış ve özgürlük getirmek istediklerini söyledi. Ama olay değildi.

Afgan işçi sınıfı için durum yıllar içinde daha da kötüleşti. Silahlı gruplar, ABD Ordusu için bataklık hale gelmiş durumda.

Bugün, Taliban, El Kaide milisleri veya İslam devleti ya da kaos içinde yasalarını dayatmaya çalışan birçok silahlı çeteden biri tarafından işlenen saldırılar birbirini takip ediyor.

8 Mayıs günü, Kabil'de bir kız okulu dışında yapılan bombalamada en az 50 kişi öldü ve öğrencilerin yaklaşık 100'ü olmak üzere, çok sayıda kişi yaralandı.

Haziran ayı başlarında, ülkenin kuzeybatısındaki Badghis bölgesinde üç çocuk da dahil olmak üzere 11 kişinin ölümüne neden olan bir bomba otobüste patladı.

Aynı hafta, Kabil'in Şii bölgelerinde dört yolcu minibüsü daha saldırıya uğradı ve toplam bir düzine insan öldü.

Bu saldırılardan ikisi, ülkenin doğusundaki ve kuzeyindeki, BM'ye göre hala mevcut olan savaşçıları özellikle Hazara Şii azınlığını hedef alan İslam devleti cihatçı Grubu tarafından işlendiği iddia edildi. Ve bunlar sadece birkaç örnek.

Ailesi yurtdışında olan veya en ufak bir olanağı olan Afganlar ülke dışına çıkma yolları arıyorlar.

Diğerleri yoksulluk ve Kovid salgını ile daha da kötüleşen bu günlük şiddetin içinde sıkışıp kalıyorlar.

Birçok Afgan, reanimasyon hizmetleri veya oksijen kaynakları olmayan, devlet hastaneleri tarafından geri çevriliyorlar ve evlerinde veya sokaklarda ölüyor.

BM, neredeyse 38 milyon olan Afgan'ın 18.4 milyonunun insani yardıma ihtiyacı olduğunu tahmin ediyor.

Taliban, Afgan ordusu karşısında her geçen gün daha baskın hale geliyor. Şimdi bölgenin üçte ikisini kontrol ediyorlar ve Kabil'i kuşatmak için manevra yapıyorlar.

Afganistan'daki istikrarsızlığının tüm bölgeye yayılmasını önlemek isteyen Amerikalı liderler, Taliban'ın yeniden iktidara dönüşlerinden memnun kalacaklar.

Bunu, 1990'larda arkadaş olduktan sonra düşmanları olanlarla yapılan tartışmalarla göstermiştir.

Bugün yirmi yıldan daha uzun bir süre önce, emperyalist liderler, nüfusun yaşadığı çeşitli silahlı çetelerin suiistimallerini, düştüğü sefaleti, Afganistan'da bir orta çağ diktatörlüğünün muhtemel yeniden kurulmasını umursamıyorlar. (09.07.2021 LO)

II.Borcu iptal etmek mi, nedenlerini yok etmek mi!

2009'dan bu yana borç büyüdü

2009 mali krizinin ardından fakir ülkelerin borcu tam anlamıyla arttı. Emperyalist ülkelerde merkez bankalarının kurduğu finansal sistem, likidite (para) ile dolup taşıyordu. 1990'larda ve 2000'lerde özel yatırımcılar, fakir ülkelerin borç piyasasından çekilirken, Batılı kapitalistlerin ne yapacağını bilmediği bu sermaye, yine bu piyasaya yatırım yaptı. Sahra Güneyi Afrika'sında, özel alacaklıların oranı 2009'dan bu yana %17'den %41'e yükseldi. Fransa, Almanya ve Birleşik Krallık gibi ülkelerin devletleri, çok düşük hatta negatif oranda borçlanırken, bugün Afrika devletleri %7, Hindistan %6, Meksika %5,4 oranlarında borçlanıyor. 2018'de ortalama faiz oranı %4.22 iken 2019'da iki katından fazla arttı. Özel alacaklılar da temerrütler beklentisi ve iyi kâr için spekülasyon yapıyor.

2008 krizinden bu yana yoksul ülkelerin borcundaki diğer büyük değişiklik, Çin ekonomisinin iç çelişkilerinin bir sonucu olan, - fırsat ve yatırım arayışı - bazı açılardan, Çin'in yükselişi ve emperyalist ülkelerinkine benzer bir tutumudur. Bu nedenle Çin, Afrika ülkelerinin toplum borcunun %40'ını; Kenya'da borcun üçte birini; Etiyopya'da %17'sini; Nijerya'da %10'unu verdi.

Çin hariç en yoksul ülkelerin borcu, mevcut krizden önce 6 trilyon doları aştı; 2019'da 900 milyar dolar borç ödemesine neden oldu. 2019'dan itibaren, yoksul ülkelerin borçları Dünya Bankası ve IMF tarafından dünya kapitalizminin istikrarı için büyük bir risk olarak analiz edildi.

Mevcut kriz durumu daha da kötüleştirdi. Dünya faaliyetlerindeki daralma ve emtia fiyatlarındaki düşüşün bir sonucu olarak, fakir ülkelerin gelir kaynakları azaldı. Göçmen işçilerin gönderdiği para da azaldı. Para birimlerinin, uluslararası para piyasasında değer kaybetmesi ihracatı devalüe ederek bu faktörleri ağırlaştırdı. Son olarak, yaklaşık 100 milyar değerinde yabancı sermaye, krizin ilk aylarından itibaren gelişmekte olan ülke piyasalarından zengin ülkelere dönmek için kaçtı. Bu ülkelerin krizle başa çıkabilmesi için finansman ihtiyaçları arttı, ancak geçmiş kredileri geri ödeme imkanları azaldı. IMF bu yıl, bu ülkelerin borçlarının milli gelirlerine göre sözde gelişmekte olan ülkelerde %10, düşük gelirli ülkelerde %7 artacağını öngördü. Yoksul ülkelerin bir yatırım fırsatından olan borcu, 2 ekimde IMF tarafından sistemik olarak tanımlanan ve bir temerrüt dalgasından korkan bir risk haline geldi.

Bazı devletler, kelimenin tam anlamıyla boğuluyor. Ve elbette en ağır bedeli ödeyenler bu ülke insanları. Borcun %40'ı özel alacaklılara ait olan Gana'da hükümet, borca kamu sağlığına kıyasla 11 kat daha fazla para harcıyor. Nijerya, Mısır, Angola veya Gana'da bütçe gelirinin %30'undan fazlasına borçla ilgili ödemelere ayrılıyor. İhracatının üçte biri, fiyatı çöken bakıra bağlı olan Zambiya, kasım 2020'de vadelerini geri ödeyemeyerek çoktan temerrüde düştü.

Piyasa baskısı

G20 maliye bakanları, en fakir 77 devletin borç servisinin 2020'de ödemeleri gereken 32 milyarın 14 milyarına kısmi olarak askıya alınması için nisan ayında ilk anlaşmaya vardı. Bu girişime, ekonomi bakanı Bruno Le Maire büyük atılım dedi! Hiç şüphesiz alacaklılar için büyük bir atılım, ancak Macron'un bu zirvenin arifesinde bilinmesi gerektiğini ileri sürdüğü gibi, artık iptal edilmesi söz konusu olmayan borç okyanusunda küçücük bir düşüştü. Talep eden ülkeler için geri ödemeler, sadece iki yıl ertelendi ve bu gecikmeyi telafi etmek için ek maliyetle üç yıl vadeyle yeniden yapılandırıldı. Özel alacaklıların temsilcileri de benzer bir çabayı taahhüt ettiler. Ancak böyle bir vaat ile gerçeklik arasında, özel mülkiyetin izin verdiği tüm önlemler var. Yeniden yapılanmaya ne Dünya Bankası ne de devletlerin borçlu olduğu IMF katıldı.

Kasım ortasında, alacaklı ülkeler, borcun yeniden planlanması, azaltılması ve hatta iptali taleplerini vaka bazında incelemek için ortak bir çerçevede ortaya koyarak, mekanizmalarını zaman içinde genişletmeyi uygun gördüler. Sistemde 73 ülke kaldı. Zaten ödeme sözü verenler hariç tutuldu.

Zaten ödeme sözü verenler hariç tutuldu. Ortak

çerçeve, alacaklı ülkelerin, yoksul ülke hükümetlerinin, bazı alacaklılarla diğerlerinin zararına olacak şekilde pazarlık yapmasını önlemenin bir yolu. Zengin ülkelerin en fakirlere karşı birleşik cephesi, Çin'in çerçevenin bir parçası olduğu ilk ülkeler tarafından tarihsel olarak daha nitelikli. Çin'in borcunun bir kısmı bazı ülkelerde borç karşılığında, bazı ülkelerde yaptığı gibi, uygun altyapıyı kullanmaya devam edeceğinden korkutuyor. Büyük alacaklılar ise yeniden yapılanmaya davet ediliyor. Ancak hiçbir şey onları, bunu yapmaya zorlayamaz. Bu nedenle, alacaklı devletlerle borcun yeniden yapılandırılmasıyla serbest bırakılan finansmanın, büyük olasılıkla borca yatırım yapan Batılı veya Asyalı kapitalist şirketlere geri ödeme yapmak için kullanılacak.

En fakir ülkelerin yarısı, bankaların, diğer fonların ve işletmelerin onlara ödettiği faiz oranıyla finans piyasalarında kendilerini finanse ediyor. Neden çoğunun borçlarının yeniden yapılandırılmasını istemekte isteksiz olduklarını anlaşılıyor. Böyle bir talep, temerrütle tam olarak aynı etkiye sahip olabilir, yani kredilerin daha riskli olduğu düşünülürse, zengin ülkelerin kapitalistlerinden bu ülkelerin piyasada borçlanabilecekleri faiz oranlarını yükseltebilir. İlkbaharda moratoryumdan yararlanmak isteyen Kamerun, kredi verenlerin aldığı riski değerlendiren derecelendirme kuruluşu Moody's tarafından notunun düşürüldüğünü gördü. Bu kaçınılmaz olarak Kamerun'un ödünç alabileceği koşulları değiştirecek. Mayısta Pakistan ve Etiyopya, ülke notlarını düşürmek için kredi derecelendirme kuruluşunun gözetimine alındı. Borç iptali veya yeniden yapılanmadırma, yoksul ülkelere çok pahalıya mal olabilir.

Borç iptalinin parolası

G20 ülkelerinin kararlaştırdığı moratoryum son derece sınırlı. Yoksul ülkelerin borcunun çok küçük bir kısmını ilgilendiriyor. Arjantin, Türkiye ve diğerleri gibi halihazırda temerrüde düşmüş tüm ülkeler ile her şeye rağmen geri ödeyecek kadar zengin olduğu düşünülen ülkeler hariç tutuldu. G20 ülkeleri, en kritik durumdaki ülkelerin borçlanma olanağını birkaç milyar azaltarak, geçen yılki rakamlara göre en yoksul 134 ülkenin ödemesi gereken 900 milyar doları pekiştirmeyi umuyor. Bu durum, uluslar arası finans kuruluşlarından, fakir ülkeleri boğan borçları iptal etmelerini istemenin boşuna çaba olduğunu gösteriyor. Bu kurumlar, tapınağın koruyucuları. Müdahale ettiklerinde, emperyalist ülkelerin burjuvazisinin çıkarları içindir ve fakir ülkelerin iç içe olduğu durumdan ellerinden geleni elde etmeyi hedefliyorlar. IMF ve Dünya Bankası'na mektup göndermek, ancak yazarlarından aldıkları tanıtım kadar iyi. Ancak bu, halkların zor yaşamlarını bir adım ilerletmez veya acılarını hafifletemez.

Yoksul ülkelerin devletleri, emperyalist sisteme entegre edilmiştir. Emperyalist burjuvazinin elinde daha büyük servetlerin yoğunlaşmasını mümkün kılan zincirin halkasıdır. Zincirin sonunda, hükümetler tarafından borcunu ödemek için emeği çalınan halklar, işçiler ve köylüler var. Hükümetler, isteyerek veya zorla, sistemdeki dişlilerdir ve süreçten paylarını alırlar. Bu nedenle, devletlerinin borçları iptal edilse bile halklar sefalet ve sömürüden kurtulamayacak.

Üçüncü Dünya'nın sömürülmesi, modern kapitalizmin en barbarca yönlerinden biri. Barbarlıkla, emperyalist dünyanın liderlerine hitaben yazılan mektuplarla savaşılamaz; her şeyden önce kapitalizmin kendisine saygı duyarak savaşılamaz. Geçmişte, yapısal düzenlemeyi müzakere etmek ya da mevcut koşulları kabul etmek zorunda kalmadan borcunu iptal etmeyi başaran tek ülke, 1917'de devrimci Rusya idi. İşçiler, Rus borcunu elinde tutan Fransız ya da İngiliz bankacılara mektup yazmadı. İktidarı ele geçirdiler. Bunu yaparken, emperyalist ülkelerden ve uluslararası pazardan kopabilecek ve bu yükü, Rus halkının omuzlarından kaldırabilecek tek gücün kendileri olduğunu gösterdiler.

Öyleyse, sadece fakir ülkelerin yağmalanması ve emperyalist ülkelerin burjuvazisi tarafından işçi sınıflarının sömürülmesi sona ermeli; yüzyıllar boyunca onlardan çalınan servet yoksul ülkelere iade edilmeli. Bu ülkeleri azgelişmişlikten çıkarmanın tek yolu budur; ancak bunu yapmak için emperyalizmin yıkılması, yani kapitalizme son verilmesi gerekir. Bütün kıtaları harap eden borca son vermenin tek yolu budur. Yalnızca Üçüncü Dünya'nın yağmalanmasına değil, aynı zamanda sömürüye ve ondan kaynaklanan tüm toplumsal sonuçlara da son verebilecek tek toplumsal sınıf proletaryadır. Öyleyse, yoksul ülkelerdeki durumdan isyan edenler için tek geçerli seçenek, sınıf mücadelesinin fikirlerini, komünist fikirleri yeniden keşfetmek ve bunları işçi sınıfı içinde yeniden yaymak için mücadele etmektir. (23.02.2021) LDC no215

Güncel... Güncel... Güncel...

Küba: Sosyal kriz ve ambargonun sonuçları

11 Temmuz'da binlerce Kübalı, benzeri görülmemiş bir şekilde "açız", "aşı istiyoruz", "korkmuyoruz", " özgürlük " çığlıklarıyla öfkelerini göstermek için sokaklara döküldü.

Miami'nin liderliğindeki Kastro karşıtı farklı gruplar, ülkenin çeşitli şehirlerinde yapılan bu isyan gününde rejimin sonunu görmek istediler.

Ama biraz hızlı gidiyordu. Ancak gerçek şu ki, bu protestolar, 2018'ten bu yana yetkilendirilen sosyal ağlar aracılığıyla kışkırtıcılardan bağımsız olarak, Küba nüfusunun kendisini vuran ekonomik ve sağlık kriziyle giderek daha fazla mücadele ettiğini gösterdi.

Dünyada bundan etkilenen tek ülke Küba değildir: ekonomik bozulmanın çok büyük olduğu Peru'dan Lübnan'a kadar birçok ülkede öfke ve isyan tepkileri yaşanıyor.

Küba da ekonomik çöküşten etkilendi. Ülke ekonomisi büyük ölçüde turizme dayanmaktadır. Ancak turistlerin ülkeye girmesine izin vermek virüsü getirmenin bir sonucu oldu.

Şimdi, tersine, turistler ortadan kayboldu ve onlarla birlikte getirdikleri ekonomik faaliyetler gitti.

Buna, birlikte var olan iki sistemi eriten son para reformu, yani yerliler için var olan değer düşüklüğü ve turistler için aşırı değer yüksekliğinin reforme edilmesi eklendi. Sonuç ise yüksek enflasyondur.

Ancak son ve en az etkili olan değil; 1962'den bu yana Amerika Birleşik Devletleri tarafından uygulanan ambargonun Küba'yı temel tüketim mallarından, yiyeceklere veya ilaçlara erişimden mahrum bırakması gerçeğidir.

Küba'da dolar eksikliği yok ama, bu ambargo yüzden Washington'un gazabına uğramaktan korkan pek çok ülke Küba ile ticaret yapmak istemiyor.

Ve bu açıdan bakıldığında, Mélenchon (sol muhalefet lideri) ve Roussel'i (FKP lideri) çok memnun eden Başkan Biden, Obama'nın Küba'ya yaptığı yarı açılışa son veren Trump'ın izinden gidiyor.

Bu nedenle Biden, Miami'deki Kübalılara bir destek vererek ve aynı zamanda, alaycı bir şekilde "Küba rejimini halkının dertlerini duymak ve kendilerini zenginleştirmek yerine bu önemli anda ihtiyaçlarını karşılamak" gerektiği yorumunu yaptı.

Yani insan boğucusu katili suçluyor!

Biden ve selefleri tarafından teşvik edilen ambargo, bir halkı bağımsızlığını mücadele ile fethettiği için cezalandırmak isteyen emperyalist bir devletin ekonomik bir silahıdır.

Bu şekilde ortaya çıkan sefalet daha sonra dışarıdan daha fazla müdahale için bir bahane sağlayabilir.

Küba halkı kesinlikle bu tür kurtarıcılara hiç güvenmek zorunda değil. (14.07.2021 LO)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.